

> Charon Beudeker over kansen zoeken en doorzetten

‘Je kunt niet bij de pakken neer gaan zitten’

tekst Anne-Marie Plasschaert

De onderwijscarrière van Charon Beudeker is niet over rozen gegaan. Toch houdt zij nog steeds van het vak waar ze heel jong al inrolde. ‘Als een oud-leerling op straat tegen je zegt: “Ik ben zo blij dat ik van u Nederlands heb gehad”, dan doet dat je wat.’

←
'Ik wil jongeren leren
dat het niet alleen gaat
om ikke, ikke, ikke.'
foto Jan van der Meijde

'Ik heb wel eens aan mijzelf getwijfeld, maar daar ben ik overheen'

Charon laat zich daardoor niet uit het veld slaan. Ze kijkt goed rond, solliciteert en ziet haar kansen.

Na de middelbare school gaat Charon naar het Christelijk Pedagogisch Instituut in Paramaribo, om daar de pedagogische academie te volgen. Ze haalt in 1981 haar diploma en vindt werk op een school in Albina bij de grens met Frans-Guyana. 'Dat hield na drie jaar automatisch op, want dan werd je overgeplaatst naar een andere school; de eerste vier jaar altijd buiten Paramaribo', zegt Charon. Ze gaat dan aan de slag in Moengo, waar zij is geboren, en vervolgens in Bernharddorp aan de weg tussen Zanderij en Paramaribo.

'Het was destijds geen goed politiek klimaat en voor jonge mensen waren er weinig kansen', vertelt ze zakelijk over de tijd waarin Desi Bouterse met een groep militairen een coup pleegt uit frustratie over jaren van corruptie en vriendjespolitiek. Dat verandert niet na de coup en de politieke situatie in Suriname komt zelfs steeds meer op scherp te staan. 'Veel jonge mensen gingen het land uit', gaat Charon verder. De migratie naar Nederland neemt op een gegeven moment zo'n vlucht, dat de Nederlandse overheid deze in 1981 een halt toeroept. 'Mijn toenmalige vriend en huidige partner was toen al in Nederland', vervolgt ze. 'En in het kader van de hereniging kwam ik in augustus 1987 ook naar Nederland.'

Aan de slag

De overgang van Suriname naar Nederland is niet zo groot voor Charon. Veel van haar familieleden wonen hier al en zij is regelmatig in Nederland op bezoek geweest. Maar wanneer zij hier als leerkracht aan de slag wil gaan, komt de grote domper: het Surinaamse diploma pedagogische academie wordt tot 1981 wel erkend en daarna niet meer. Charon verklaart: 'Er vertrokken veel leerkrachten en docenten uit Suriname naar Nederland.' Zelf herinner ik mij uit die tijd in Nederland grote demonstraties van docenten tegen de opgelegde schaalvergroting en toenemende werkloosheid in het onderwijs.

'Het was zeker een teleurstelling', zegt Charon kalm, 'maar je kunt niet bij de pakken gaan neerzitten. In Suriname was ik al bezig met een handelsopleiding, dus ben ik op zoek gegaan naar een baan in de financiële administratie.' Dat werk doet ze uiteindelijk tot 2009, vanaf 1990 bij de Hogeschool Rotterdam. Wanneer ze tijdens een reorganisatie bij de Hogeschool de kans ziet om alsnog een onderwijsopleiding te volgen, grijpt ze die kans met beide handen.

Doel

In twee jaar tijd haalt ze haar diploma via een speciaal duaal traject voor hoogopgeleide allochtonen. Inmiddels is er dan weer een tekort aan leerkrachten en Charon gaat alsnog aan het werk in haar vak. Eerst in het

Charon Beudeker (55) heeft dit schooljaar op Zadkine voor het eerst haar nieuwe studenten gezien als ze vertelt over het verloop van haar carrière. Ze is enthousiast over de tweedejaars studenten die ze in de introductieweek heel positief zag reageren op de volgens haar toch wat kinderachtige spelletjes. 'Misschien wel omdat ze denken dat ze er in hun werk later wat mee kunnen', concludeert zij. Samen met een collega gaat ze de lessen Nederlands verzorgen voor SPW-studenten van het Zadkine. Een tijdelijke baan, maar

Charon Beudeker

Zadkine SPW

010 44 33 500

- confronteren
- belemmeren
- protesteren

basisonderwijs, vervolgens in het voortgezet onderwijs en uiteindelijk in het mbo. 'Het loopt aldoor mooi gelijk met de leeftijdsfase waarin mijn eigen kinderen zitten', zegt Charon positief. Maar een feit is dat zij vaak twee jaar ergens werkt om vervolgens te horen dat haar contract niet in een vast dienstverband wordt omgezet. 'Natuurlijk heb ik wel eens aan mijzelf getwijfeld', geeft zij desgevraagd toe, 'maar daar ben ik overheen. Ik heb bij evaluaties wel gehoord "het heeft niets met uw afkomst te maken", nou, dat zet je toch aan het denken. En nu ik boven de vijftig ben, lijkt ik gewoon wel eens te duur.' Ze heeft echter genoeg drijfveren om zich elke keer opnieuw met energie voor het onderwijs in te zetten. 'Ik wil jongeren leren wat meer respect te hebben voor elkaar, ze bijbrengen dat het niet alleen gaat om ikke, ikke, ikke. En als ik dan ook nog eens door een Turkse jongen op straat wordt bedankt dat hij van mij les heeft gehad, dat ik hem tijdens de les heb weten te overtuigen hoe belangrijk het is om de taal te beheersen, zeker als je van buitenlandse afkomst bent, dan heb ik mijn doel bereikt! 🍷

'Ik houd van werken met mensen, kinderen, communicatie en kennisoverdracht', zegt Charon Beudeker, kortom: onderwijs. 'Twee van mijn zussen hebben ook een onderwijsopleiding gevolgd. Dat is ons door onze ouders met de paplepel ingegoten. Ik ging zelfs als baby mee naar school! Charons ouders werkten op een dorpschooltje aan de Cottica rivier. De familie woonde naast de school. Ze namen de baby mee in een doos en zetten die in de hoek van de klas. 'Toen de inspecteur een keer kwam kijken, lieten zij mij thuis want ze waren bang dat er opmerkingen over zouden worden gemaakt. Maar de inspecteur hoorde mij huilen en stelde voor dat ik in een doos in de klas zou worden gezet! Toen was mijn aanwezigheid dus ineens legaal', vertelt Charon met veel plezier. 'Dat was zo rond 1960, in die tijd werd er in Suriname nog echt tegen een leerkracht opgekeken.'